

Daan Goppel

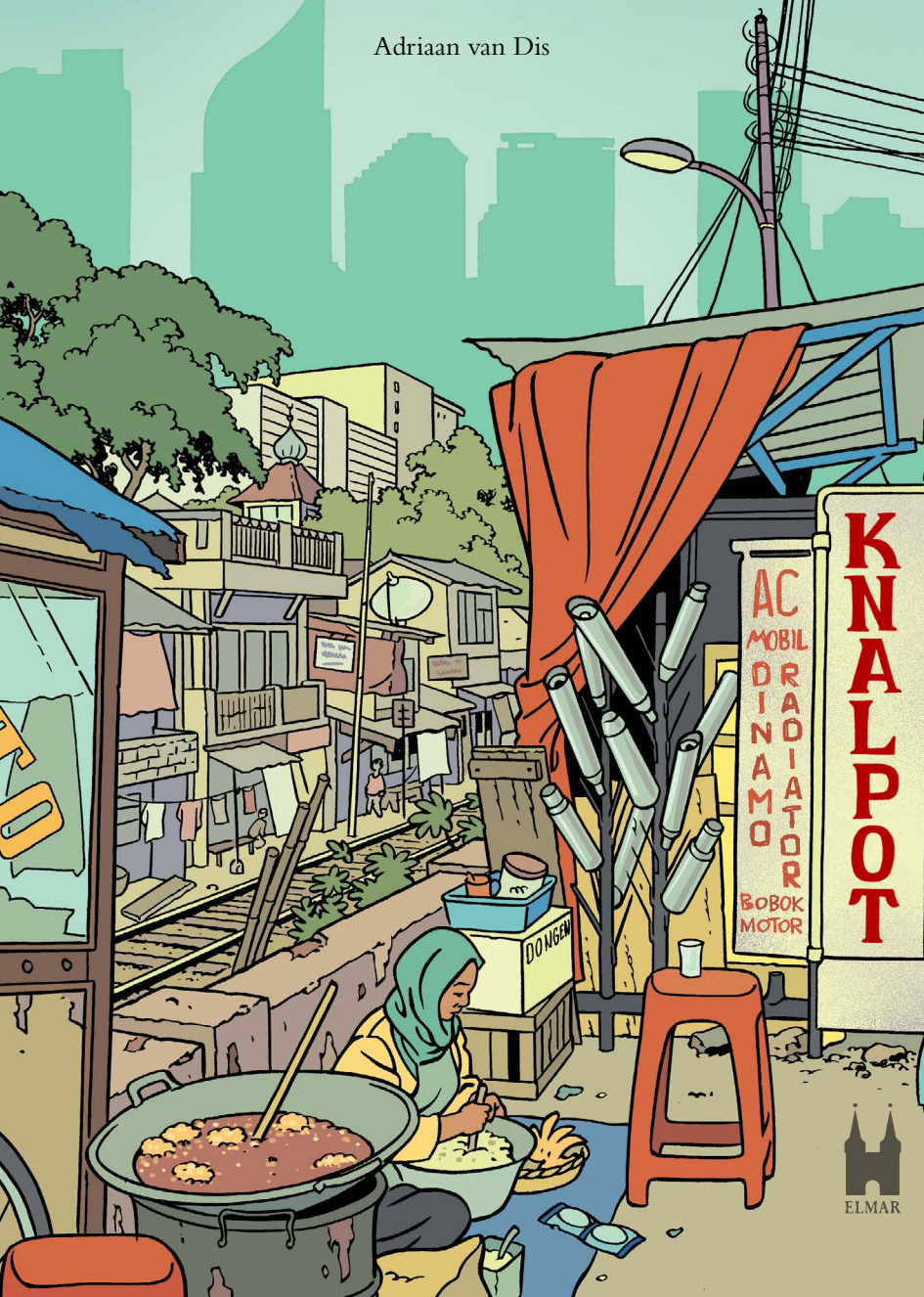
KNALPOT

Verhalen uit Jakarta

'Daan Goppel kijkt zonder te oordelen. Hij leeft mee, leeft zich in en toont ons een Jakarta zoals het werkelijk is: schipperend tussen regels en praktijk. Een heerlijk boek van een humaan reiziger. En leerzaam bovendien!'

Adriaan van Dis

Daan Goppel vertrekt voor onbepaalde tijd naar Jakarta, om te weten te komen hoe het is om in deze miljoenenstad te leven. Hij begint aan een studie Indonesisch en betreft een kamer in een volkswijk.

Jakarta toont zich een intense stad. Een plek van uitersten. Met grote verschillen in welvaart en cultuur. En waar religieuze vroomheid naast losbandigheid blijkt te kunnen bestaan. De Indonesiërs die hij spreekt leren hem de stad kennen. Ze delen hun dromen en opvattingen met hem, en bieden zo een kijk in het leven in de Indonesische hoofdstad en diens seksuele moraal. Een plek waar niks mag, maar alles kan. Zolang je er maar voor betaalt.

Knalpot neemt de lezer mee in de drukte en chaos van Jakarta. De verhalen gaan over religie, prostitutie en cultuurverschillen. Ze geven een even vrolijk als indringend beeld van het leven en overleven in de stad. Ze ontroeren en vermaken, wekken de verbazing en lezen als een trein.

Daan Goppel (1987) gaat geregeld op avontuur. Enige jaren geleden lifte hij van Nederland naar Suriname, waarover hij het boek *Liften naar Suriname* schreef.

Over **Liften naar Suriname**:

'Deze kerel maakt echt dingen mee, maar dan ook echt. Plus, hij kan schrijven!'

FHM ★★★★★

'Prachtig verhaal!'

DOLF JANSEN, VARA

KNALPOT

Verhalen uit Jakarta

Daan Goppel

Van Daan Goppel verscheen eerder:
Liften naar Suriname (2011)

www.daangoppel.nl

Colofon

Knalpot, Verhalen uit Jakarta

© Daan Goppel – 2018

Redactie: E. van Kemenade & F.W. Goppel

Illustratie: Peter van Dongen

Inhoud

Inleiding	7
Welkom in Jakarta	9
Daan versus Jakarta	11
In het land der blinden	25
Daddy is home	33 (7)
Om je leven bij elkaar te duimen	39
Mooi Bandung	43
I'm just a man who is trying	59
In excelsis Deo	77
Een kind liegt nooit	83
Allahu akbar	89
Anatomie van een nachtvlinder	99
Vrijbuiters op de spoorbaan	113
Daan en Jakarta	127

Daddy is home

Op slippers en in korte broek zit ik achterop de motor. Voor de vorm heb ik een soort speelgoedhelm op. Warme dikke lucht waait in mijn gezicht en ik knijp mijn ogen half dicht. Nachtelijk Jakarta schiet voorbij. De straten liggen breed en verlaten voor ons. Op dit tijdstip van de nacht is de stad een racebaan.

Ato rijdt mij naar huis. We kennen elkaar sinds enkele weken. In die tijd heb ik hem een paar keer gebeld wanneer 's nachts de minibusjes niet meer reden en ik vervoer nodig had. Overdag werkt hij in een staalfabriek, maar omdat dit salaris niet voldoende is om zijn jonge gezin te kunnen onderhouden, probeert hij 's nachts met zijn motor wat bij te verdienen als tukang ojek. Over zijn schouder draait hij zijn hoofd naar me toe.

'Sudah capek, Dani?' vraagt hij. Of ik al moe ben. Ato is echt lelijk, maar daar kan hij ook niks aan doen. Hij heeft een hoog voorhoofd, een scheefstaande neus, en door zijn bovenlip loopt een litteken. Toen hij twee jaar oud was, reed zijn vader met de motor tegen een vrachtwagen en maakte Ato een schuiver over het asfalt. Dit is het resultaat. Een griezelig gelaat, maar uit zijn ogen straalt vriendelijkheid.

'Belum!' antwoord ik hem.

'Ayoh Dani, laten we dan nog even koffie drinken,' stelt hij voor. We rijden het parkeerplaatsje op van een 24-uurs Indomaret en zitten even later

aan een stalen terrastafeltje voor de supermarkt met een koffie en een ijsthee. Het is goed praten met Ato. Veel te pienter eigenlijk om motortaxichauffeur te zijn, maar voor wie in Jakarta arm geboren wordt, is het lastig hogerop te komen. Wrang is het toch wel, dat hij uiteindelijk juist voor zijn levensonderhoud afhankelijk is geworden van datgene wat hem voor zijn leven getekend heeft: de motor. ‘Wat heb je gedaan, vanavond?’ vraagt Ato. Hij leunt achterover en neemt een trek van zijn kreteksigaret. Ik antwoord dat ik samen met studiegenoten naar een discotheek ben geweest, ergens onderin een hotel. De naam kan ik me niet herinneren. Het was er best gezellig bier drinken, maar dat was vooral ondanks de discotheek.

Wat een ballentent. ‘Alleen maar hoeren,’ zeg ik enigszins gefrustreerd. Ato begint te lachen, hij haalt de kreteksigaret uit zijn mond en vraagt: ‘Hoeveel?’

Op hoge hakjes en gestoken in een niemendalletje staat aan het andere eind van de bar een meisje. Ze kijkt naar mij, al een poosje. Ik kijk naar haar. In Nederland zou dit een goede portie Oudhollandse sjans zijn, maar in deze discotheek betekent het iets anders. Ik zet het bier op tafel bij mijn twee Koreaanse klasgenoten, ga zitten, en kijk de ruimte rond. Er klopt iets niet. Er is een overschot aan meisjes, en ze gedragen zich raar. Niemand danst. Ze staan slechts verveeld met hun telefoon te spelen. En als ze niet naar hun scherm kijken, dan loeren ze ongegeneerd naar de aanwezige mannen.

Ik uit mijn verontwaardiging over deze situ-

atie bij mijn klasgenoten, waarop zij op hun beurt hun verontwaardiging uiten over mij. Of ik het dan nog niet door had. Natuurlijk, alle dames hier zijn hoeren. In Korea is het heel normaal om dames te betalen voor seks, daar staan ze ook gewoon aan de bar. Een van mijn klasgenoten wenkt naar een meisje met handtasje dat verveeld tegen de toog hangt. Met een wat chagrijnig gezicht komt ze naar ons tafeltje. Tegen de jongen zegt ze iets wat ik door de muziek niet kan verstaan, waarna ze zich omdraait en weer naar de bar loopt.

‘Misschien dat ik daar vanavond mee naar huis ga,’ zegt mijn klasgenoot met een lach op zijn gezicht.

Een paar bier later sta ik alleen aan de bar. Mijn vrienden zijn er beiden met een nachtvlinder vandoor gevlogen. Het meisje dat eerder op de avond al zo naar mij stond te loeren, spreekt me aan. ‘Hálo misterrr. You buy me drink, ya?’ Ik kijk haar aan. ‘O, ja?’ is mijn verbaasde antwoord.

Ze trekt een beteuterd gezichtje. Aan haar kleine lichaam hangen een protserig handtasje, armbanden en kettingen. In haar hand houdt ze een grote dure telefoon.

‘Ben je een betaalmeisje?’ vraag ik.

Heftig schudt ze haar hoofd. Nee hoor. ‘Ik heb geld nodig voor mijn studie,’” zegt ze, en pruilt met haar lippen.

‘En?’ roept Ato met een grijns, ‘hoeveel geld had ze nodig voor haar “studie”? Haha!’ Hij zakt cynisch grijnzend achterover in de aluminium terrasstoel.

Een stel Indonesische jongeren werpt een blik op ons wanneer ze de supermarkt binnenlopen. Ik neem nog een slok van het flesje met ijsthee.

‘Twee miljoen,’ antwoord ik.

Ato kijkt me aan. ‘Whahaha! Dat is een hoer van de bovenste plank!’ roept hij vrolijk uit. ‘Maar heb je het gedaan?’

Ik houd niet van hoerenlopen, heb er iets op tegen en wil er niet aan. Dat is wat ik beleefd tegen het meisje zeg.

‘Aduuuuh...’ jammert ze, ‘...maar het is niet voor mij, maar voor mijn studie-ie-ie’ en ze plukt zeurderig aan mijn hemd.

We hebben een ‘soort van gesprek’ waarin ik haar vragen stel, en probeer wat over haar leven te weten te komen. Waarom zou ze dit doen? Verdient het goed? Vindt ze het leuk? Maar er komt niks zinnigs uit, behalve dan dat ze toch echt twee miljoen roepia nodig heeft om haar studie af te kunnen ronden. Wat ze dan precies studeert, wordt niet duidelijk.

De muziek gaat uit, het feest is voorbij. Als ik naar buiten loop, merk ik dat het meisje achter me aan loopt. Buiten pakt ze mijn hand vast en zegt: ‘Maar begeleidt mister me dan wel naar huis met de taxi? Ach toe.’

Ik murmel wat, maar uiteindelijk zal ik zelf ook thuis moeten komen dus tegen het delen van een taxi heb ik niet zoveel in te brengen. Ik vraag of ze dezelfde kant op moet als ik, en vastberaden knikt ze van ja. Bij het instappen van de taxi zegt het meisje iets tegen de chauffeur, die vervolgens met een vaart de totaal tegenovergestelde richting oprijdt van waar

ik veronderstelde heen te gaan.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik verbaasd.

Het meisje is pal naast me komen zitten, heeft haar kleine handjes om mijn pols geklemd en kijkt me aan als een verliefd tienermeisje. ‘We go to hotel ya?’ zegt ze, met haar grote bruine ogen.

‘Naar een hotel? Niks daarvan, jij gaat naar huis,’ zeg ik geïrriteerd.

‘Nee, nee...’ sputtert ze tegen ‘...niet naar huis. Daar kunnen we niet heen, want daddy is home.’

Verbaasd kijk ik haar aan. ‘Je woont nog bij je vader?’

Schuld bewust wendt ze haar blik af. Ik verordonneer de chauffeur naar haar huis te rijden, ze noemt fluisterend een adres en niet veel later draait de taxi de parkeerplaats op van een woontoren met luxe appartementen.

‘Bedankt!’ zegt het meisje en stapt vlug de taxi uit.

De chauffeur vraagt of ik nog verder moet, maar als ik mijn portemonnee controleer, blijkt dat ik nog maar net genoeg geld heb om dit ritje te betalen. Ik reken af en stap uit.

Het meisje staat al bij een grote glazen entree deur van een marmeren hal. Ze rommelt wat in haar tas, en roept: ‘Als mijn vader niet thuis zou zijn geweest, had je mogen logeren.’ Ze tovert een elektronisch pasje tevoorschijn en blipt de deur van het slot die met een royale beweging opendraait.

‘Dah dah!’ groet ze, en wuift me gedag met de vingers van haar rechterhandje. Dan verdwijnt ze in een lift.

‘Ze woonde nog bij haar vader! Op zoek naar extra zakgeld, dat inhalige materialistische trutje! Die pa moest eens weten wat dochterlief’s avonds doet,’ roep ik opgewonden uit.

Ato neemt een slok van zijn koffie en trekt een vies gezicht. Te weinig suiker. Hij opent nog twee zakjes en schudt ze leeg in zijn plastic bekertje. ‘Dani, Dani, Dani...’ zegt hij hoofdschuddend, ‘...je denkt toch niet werkelijk dat ze bij haar vader woont?’

Verbaasd staar ik hem aan.

‘Hier in Jakarta kennen we een gezegde,’ zo gaat Ato op serieuze toon verder. “Een rijke man koopt voor zijn vrouw een villa en voor zijn hoer een appartement.” Die “daddy” is dus hoogstwaarschijnlijk haar vader helemaal niet, maar een man met veel geld, die niet genoeg blijkt te hebben aan zijn vrouw alleen. Geloof me, ik ken die verhalen,’ zegt Ato, en hij maakt een wijs gebaar met de kretek in zijn hand.

Ik zak verstomd terug in mijn stoel en weet even niet wat ik moet zeggen.

Benieuwd naar meer?

*Knalpot is nu verkrijgbaar in alle boekhandels,
en ook direct online te bestellen.*

Meer informatie:

daangoppel.nl/knalpot

metro mini